

Capitana Rosalie

Timothée de Fombelle

Il·lustracions d'**Isabelle Arsenault**

Traducció de Marc Donat

Tinc un secret.

Els altres es pensen que dibuixo a la meua llibreta quan sec a la banqueta que hi ha sota els penjadors del fons de l'aula. Es pensen que somio desperta esperant que arribi el vespre. I el mestre em salta quan fa fer un dictat als alumnes.

Em passa la mà pels cabells.

Però soc un soldat en plena missió. Espio l'enemic. Preparo un pla.

Soc la capitana Rosalie.

Vaig disfressada de nena de cinc anys i mig, amb les sabates, el vestit i els cabells pèl-rojos.

Per passar desapercebuda, no porto ni casc ni uniforme. Em quedo al fons sense dir res. Pel que fa a la resta de nens, soc la nena petita que arriba i s'asseu al final de l'aula i es passa tot el dia sense fer res.

La meva mare treballa a la fàbrica des que va començar la guerra, des que el meu pare se'n va anar al front. Com que ja soc massa gran per tenir una mainadera, la mare em deixa a l'escola, al cobert del pati per als nens més grans, abans que surti el sol.

El pati està desert. M'espero tota sola, menjant un entrepà de mantega que la mare m'ha embolicat amb un dels tovallons del pare. Sento els gossos lladrant a les granges, ben lluny. Les fulles mortes xiulen mentre cauen al terra del pati.

El mestre arriba a les set del matí. Va tornar de la guerra amb un sol braç. Però somriu com si tenir-ne només un fos tot un èxit. I com si

també ho fos estar aquí, enmig del silenci de l'escola.

-Tot en ordre, senyoreta?

Hauria de dir-me «capitana» i quadrar-se, però em quedo quieta. Missió secreta. No puc donar pistes.

A principis d'any, el mestre va dir a la mare que em vigilaria, que em deixaria seure al fons de l'aula dels nois grans i dibuixar, i que em donaria una llibreta i uns quants llapis.

La mare li va donar la mà una bona estona per mostrar-li el seu agraïment.

Li aguanto la cartera a la falda mentre obre la porta de l'escola. Les seves pertinences fan olor de llar de foc i de cafè. Deu ser l'olor que fa casa seva, que brilla just darrere de l'escola.

Un dels nois grans, l'Edgar, arriba abans que els altres, perquè sempre es fica en embolics i com a càstig ha d'encendre l'estufa de l'aula. L'Edgar em cau molt bé. Ja sé que no està mai atent, que no vol aprendre ni a comptar ni a llegir, però un dia serà el meu tinent. L'Edgar em deixa encendre el llumí abans de ficar-lo a l'estufa.

Quan el foc s'encén, té el mateix color que els meus cabells, se m'assembla com un germà petit.

Quan arriben els altres alumnes, ja estic asseguda al fons de la classe, tocant a la paret. Tenen dos o tres anys més. Deixo que em tapin amb els abrics que em van penjant damunt del cap sense fer-me cas. M'espero una mica, i quan ja estan tots al pupitre, donant-me l'esquena, aparto els abrics a banda i banda com si sortís d'un matoll i els preparés una emboscada en una clariana.

Només l'Edgar es fixa en mi, i em veu amb la llibreta ben aferrada a la mà.

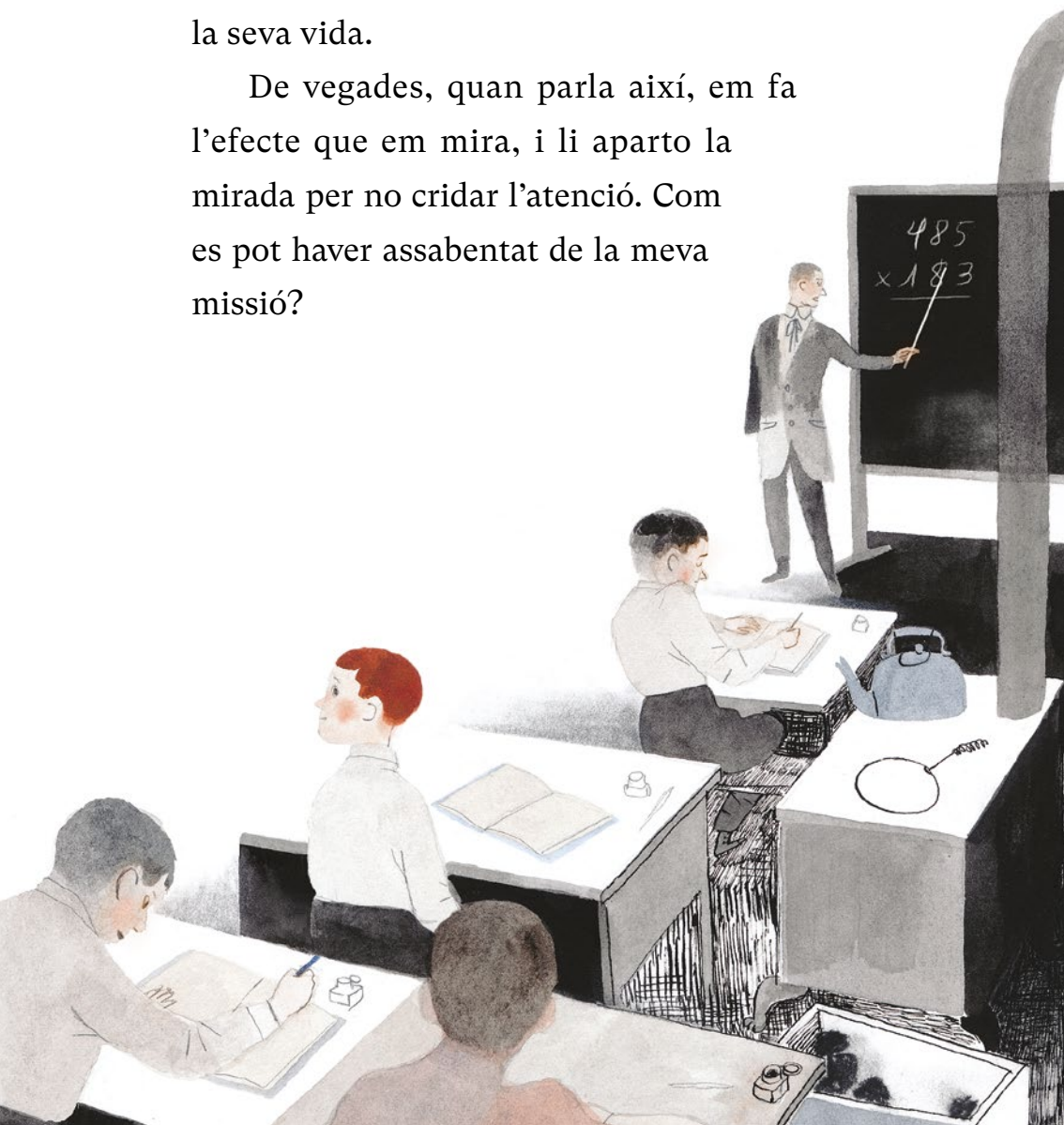
Però jo ja escolto el mestre, que llegeix en veu alta la primera plana del diari. Cada matí ens porta notícies de la guerra.

–Ahir, dimarts, les tropes alemanyes van ser derrotades al Somme. Els nostres homes han lluitat i han guanyat. –Llavors, afegeix:– Hem de tenir fe.

I després diu alguns noms misteriosos:
Combles, Thiepval... Pobles reconquerits.

El mestre sempre ens porta bones notícies,
no són mai dolentes. Deixa que els alumnes es
quedin drets en silenci darrere la cadira una
estona. Els diu que han de pensar en els nos-
tres soldats, que sacrifiquen la seva joventut,
la seva vida.

De vegades, quan parla així, em fa
l'efecte que em mira, i li aparto la
mirada per no cridar l'atenció. Com
es pot haver assabentat de la meva
missió?

Quan finalment tothom s'asseu, faig veure que soc en un altre lloc, amb el cap a una altra banda, tot i que em mantinc sempre alerta. Soc la capitana Rosalie, i m'he infiltrat al seu esquadró aquest matí de tardor de 1917. Sé què he de fer. Un dia em donaran un medalla per això. Ja veig com em brilla per dins.

Les pigues de sota els ulls, els animals que dibuixo a la pàgina, els mitjons llargs fins als genolls... Tot plegat només és camuflatge. He sentit que els soldats es camuflen cosint-se fulles de falguera a l'uniforme. Les meves falgueres són les crostes dels genolls, la mirada somiadora i absent, les melodies que tarallejo... Una cançoneta dolça per a una nena dolça.

El mestre escriu uns símbols a la pissarra i els alumnes els reciten en veu alta. Veig un noi de primera fila que s'aixeca i s'hi acosta.

Escriu uns altres signes misteriosos. No s'equivoca mai. Es diu Robert, és el fill del gendarme. El mestre el felicita i el fa tornar al seu lloc. Tinc en Robert vigilat. Sé que és molt im-

portant trobar els millors soldats i descobrir quins secrets amaguen.

El mestre em xiuxiueja alguna cosa mentre em passa pel costat.

–Ves a buscar carbó, Rosalie. Així estaràs enfeinada.

M'aixeco del banc. El carbó és fora, darrere l'aula, sota la finestra. No he de fer veure que no vull sortir.

–Pots deixar la llibreta aquí.

Però me la quedo a la mà. No deixis mai que l'enemic es faci amb les teves armes. Tan bon punt arribo a la porta, m'afanyo, enfredorida, fins a la pila del carbó. He de tornar de pressa. No he d'abandonar la meva posició.

Al vespre, la mare em ve a buscar a l'escola, que ja és buida. El mestre i els alumnes fa estona que se n'han anat. M'abraça i frega el cap contra el meu. Per sort, no porto casc. Li sento l'olor dels cabells. És molt bona.

–T'he trobat a faltar, Rosalie.

Està esgotada, i m'encanta aquest cansament. M'encanta quan el coratge l'abandona i els ulls se li posen vermells. Però es refà molt de pressa i m'agafa la mà.

–Mira!

Treu un sobre de la butxaca. Reconec aquests sobres blancs, plens de timbres i segells negres i vermells.

És una carta del pare.

–Vine, Rosalie. Te la llegiré.

Mentre m'agafa de la mà, no em veu la cara. No li deixo veure el que penso.

Sento que els dits de la mare s'aferren fort a la meva mà plena de tinta.

«Quan torni a casa, aniré a pescar amb la Rosalie.»

Em miro la mare de reüll, que està estirada al meu llit amb la carta a la falda.

«He pensat en el riu més avall del molí. Abans de la guerra, hi vaig veure unes quantes truites que hi saltaven. La Rosalie aprendrà a nedar. Tens aquella recepta de truita amb nous? Assegura't que hi hagi unes quantes nous quan vingui a casa a la primavera.»

Tanco els ulls. Això no m'agrada. La mare continua llegint.

